

fremgaar det imidlertid, at i det sidste Regnskabsaar har Statskassen, efter at der er udbetalt til Kommunalbestyrelserne de Beløb, som de kunne gøre Krav paa, haft tilbage af de 250,000 Kr. 103,000 Kr. Det er Styrelserne for de fri Fattiggasser, og det er Kommunalbestyrelserne i Land og By, som i Fællesskab bære Ansvaret for at have ladet de 103,000 Kr. unyttede og have ladet dem forblive i Statskassen til Trods for, at der vitterlig har været mangfoldige trængende Mænd og Kvinder, der have haft udmærket Brug for de 103,000 Kr. Det er i Virkeligheden et meget stort Ansvar, der falder tilbage paa en Del af de fri Fattiggassers Styrelser og paa en Række Kommunalbestyrelser, at de til Trods for, at der fra Statens Side er stillet et Beløb af 250,000 Kr. til Raadighed for trængende udenfor det offentlige Fattigvæsen, lade 103,000 Kr. unyttede. Ved det, her foreslaas, træffes der Forholdsregler imod, at de Penge, der maatte blive tilovers, blive liggende i Statskassen, efter at den første Rate er udbetalt til Kommunalbestyrelserne, idet den højtærede Indenrigsministers Forslag, hvilket jeg takker ham for, har taget en Henstilling til Følge, der fremkom fra Købstædernes fri Fattiggassers Bestyrelse, til Efferretning og har givet det Lovform. Ministeren foreslaar nemlig, at det Beløb, der maatte blive tilbage, efter at man har afholdt Refusionen i Henhold til Loven, i det næste Aar kan fordeles efter visse Regler til de kommunale Bestyrelser, der yde et større Beløb til de fri Fattiggasser. Jeg haaber, at denne Bestemmelse i Loven vil føre med sig, at ingen Kommunalbestyrelse, ingen fri Fattiggasse vægrer sig ved at søge at faa de Penge, de kunne faa til Hjælp til Lindring af Nød, til Hjælp for de trængende udenfor det offentlige Fattigvæsen. Jeg takker den højtærede Minister for den Stilling, han har indtaget til den Henstilling, der i sin Tid fremkom fra Bestyrelserne for Købstædernes fri Fattiggasser.

Naturligvis ere de 250,000 Kr., som nu kunne ydes til de fri Fattiggasser af Staten gennem Kommunalbestyrelserne, ikke et Beløb, der tilnærmelsesvis svarer til, hvad jeg kunde ønske, og hvad jeg tror er nødvendigt for at fyldestgøre de Krav, der rettes fra trængendes Side udenfor det offentlige Fattigvæsen. Men naar der først en Gang er begyndt paa denne Sag, og det paa en fornuftig og human Maade, tror jeg, vi ere inde paa den rette Vej, og jeg gad se den Rigsdag, der vilde nægte

at bevilge, om det saa skulde være $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$ eller 1 Mill. Kr., hvis Kommunalbestyrelserne eller Hjælpekasserne, der blive oprettede efter denne Lov, fuldtallig komme til Rigsdag eller Regering og sige, at det er nødvendigt. Der aabner sig for mig ved Gennemførelsen af dette Lovforslag en Udsigt til, at vi en Gang skulle naa til, hvad mangfoldige ogsaa udenfor mit Parti ønske, at alle hæderlige Mennesker kunne blive holdte udenfor Fattigvæsenet. Det er i Virkeligheden en Skam, at Tusinder af Enker og enligstillede Kvinder, der aldrig have begaaet nogen Brøde, men blot ere uden Evne til at forsørge sig selv, have været og ere tvungne til at henvende sig til det offentlige Fattigvæsen. Det er en Skam, siger jeg, for Kirken og for Kirkens Mænd, at de have taalt en saadan Tilstand og Ordning gennem mange Aar. Jeg kender en fri Fattiggasse, hvor Præsten var Formand og den dominerende, og hvor man nægtede saadanne Kvinder Hjælp af Hensyn til det offentlige Fattigvæsen. Jeg husker, at da jeg første Gang sad i den fri Fattiggassers Bestyrelse i Aarhus, kom jeg til at sidde sammen med en af Byens Præster. Jeg rejste Spørgsmaalet om at komme en saadan trængende til Hjælp paa rundelig Maade, saa at hun ikke alene kunde klare sig for Dagen, men ogsaa for Livet og med nogenlunde Tryghed se Fremtiden i Møde. Men da svarede man, at det vilde være at snyde Fattigvæsenet, om man kom saadanne Mennesker til Hjælp. Endnu næres denne Opfattelse mange Steder omkring i Kommunerne, og den giver sig Udtryk i Beslutninger i de fri Fattiggasser og Kommunalbestyrelserne om, at man ikke maa yde Hjælp til Folk i Kommunen, som ikke ere forsørgelsesberettigede i Kommunen. Jeg takker den højtærede Indenrigsminister, fordi han konsekvent har brudt med den Opfattelse i det Forslag, der her foreligger.

Det glæder mig, at Landstinget har sluttet sig til det væsentlige i de Tanker, Indenrigsministeren har fremsat, fordi der herved brydes med dette forargelige, ukærlige Princip om den lokale Forsørgelsesret. Det er hermed fastslaaet en Gang for alle, at de fri Fattiggassers Bestyrelse efter Loven ikke har Ret til at nægte nogen Hjælp, selv om vedkommende ikke er forsørgelsesberettiget i Kommunen. Den Bestemmelse, der findes i § 5 om hvilende Forsørgelsesret, indeholder en direkte Opfordring til alle Hjælpekassers Bestyrelse til først og fremmest at spørge om, hvorvidt den enkelte lider Nød, men ikke om,